

cesi a zabavení nároku z požární pojistky, nemovitostí a ze životní pojistky», kterážto práce přes některé neprávníkové nepřesnosti jest bohatým pramenem pro studium, otázek sem spadajících. Zaslouží si rozhodně, aby praxe jí věnovala pozornost.

Nové výhledy přináší pojednání Dr. Ervína Riedla »Die Ausdehnung des Gebäudepfandrechtes in der Feuerversicherung« v čís. 2 a násl. Notariatszeitung, roč. 1937. Pro důležitost tohoto pojednání na ně rovněž zvlášť upozorňujeme.

Poplatek ze smlouvy nakladatelské.

»Finanční právník« v čísle 8., roč. II. str. 282 přináší tuto zajímavou poznámku o poplatku ze smlouvy nakladatelské:

»Podle hesla Verlagsverträge u sazební položky 27/105 popl. zák. jest posuzovati smlouvy nakladatelské, t. j. smlouvy, jimiž autor spisu zřizuje někomu právo spis tiskem rozmnožiti a prodávati, jako smlouvy služební. Vzhledem k tomu, že s. p. 36/40, pojednávající o smlouvách služebních, byla zrušena a nahrazena zák. č. 295/1921, přichází tu v úvahu ustanovení §u 6, lit. b) tohoto zákona, podle něhož jiné smlouvy služební než ony, uvedené v §u 1, podléhají poplatku podle stup. II., není-li pracovník povinen dodati také látku. Pod § 1 cit. zák. nelze smlouvu nakladatelskou subsumovati proto, ježto nejde ani o přijetí do trvalých nebo opětovných služeb po rozumu první věty §u 1151 všeob. obč. zák., ani o smlouvu o dílo podle druhé věty tohoto paragrafu. Nýbrž o právní jednání svého druhu, které poplatkověprávně má býti posuzováno jen jako smlouva služební. Smlouva nakladatelská není tedy podrobena ½ % nímu paušálnímu poplatku, nýbrž poplatku podle stup. II. z ujednaného honoráře, a to ovšem jen tehdy, byla-li osvědčena právní listinou.«

Z právní praxe.

Potvrzenka o vyrovnání nároků z pracovní smlouvy.

Zaměstnankyně přijala nesprávnou kratší výpověď a při odchodu podepsala prohlášení ze dne 31. srpna 1935, že je vyrovnána a že žádných dalších nároků vůči zaměstnavateli nemá. Pracovní soud v Praze žalobu zaměstnankyně na doplacení výpovědní lhůty zamítl z toho důvodu, že žalobkyně se svého oprávněného nároku na doplacení výpovědní lhůty vzdala (§ 1444 obč. zák.), neboť podpis listiny platí za prohlášení, že podepisující souhlasí s jejím obsahem; kdo listinu podepisuje, tomu náleží, aby se správně obeznámil s jejím obsahem; neučiní-li tak, nemůže druhé straně platně namítati tento nedostatek bedlivosti (§ 869 obč. zák.). Potvrzenka ze dne 31. srpna 1935 zněla takto: »Potvrzuji tímto příjem dnešního dne mi v hotovosti vyplacených

Kč...., jakožto doplatek na gáži od 1. do 31. srpna 1935, čímž jsem se svými požadavky vůči Vám až do dnešního dne úplně vyrovnána a nemám vůči Vám žádných dalších nároků«.

Odvolací soud změnil rozsudek a uznal žalovaného zaměstnavatele povinným zaplatiti zažalovanou částku. Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 11. března 1937 čj. Rv I 433/37 dovolání žalovaného nevyhověl a v důvodech uvedl:

»Tím, že žalobkyně při podpisu potvrzenky ze dne 31. srpna 1935 výslovně neuplatnila nárok na náhradu za výpovědní lhůtu, nevzdala se ještě tohoto nároku, neboť opominutí to podle obsahu právě dotčené potvrzenky nelze vykládati jako projev vůle, že se spokojuje s částkou, na kterou zněla potvrzenka k úhradě všech svých nároků proti žalovanému. Nejde proto ani na tom, zda nárok na náhradu za výpovědní lhůtu neuplatnila jen z toho důvodu, že nevěděla, že jí přísluší šestinedělní lhůta výpovědní, neboť ani